

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **H. M.**, narozen X, státní příslušnost A., toho času pobytem X, proti žalovanému: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl.m. Prahy**, Odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 12, 180 00 Praha 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 13. 9. 2013, č.j. KRPA-61668/ČJ-2013-000022,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, ze dne 13. 9. 2013, č.j. KRPA-61668/ČJ-2013-000022, se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkumu rozhodnutí ze dne 13. 9. 2013, č.j. KRPA-61668/ČJ-2013-000022, kterým žalovaný rozhodl podle § 124a zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, přičemž dobu zajištění stanovil na 60 dnů, ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce především namítá, že jeho aktuální zajištění na základě § 124a zákona o pobytu cizinců je neslučitelné právem EU aplikovatelným na daný případ. Uvádí, že osobu lze zajistit za účelem správního vyhoštění ve smyslu § 124 a 124a zákona o pobytu cizinců pouze v situaci, kdy tuto osobu lze zajistit podle tzv. návratové směrnice. Dle jeho názoru však

nemůže být na jeho osobu, pokud zde pobývá jako žadatel o mezinárodní ochranu, návratová směrnice aplikována a tudíž je vyloučena také aplikace § 124a zákona o pobytu cizinců. Podle žalobce v tomto směru existuje pouze jediná výjimka, kterou konstatoval v rozsudku ve věci *Arslan* (C-534/11) ze dne 30. 5. 2013 Soudní dvůr. Ta dopadá na případy, kdy je žádost o mezinárodní ochranu podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a pokračování zajištění je objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný cizinec nemohl definitivně vyhnout svému navrácení, což jak žalobce uvádí, není jeho případ.

Žalobce má za to, že existují i další důvody, pro něž je nutno považovat napadené rozhodnutí za nezákonné. Žalobce namítá, že ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců neposkytuje žalovanému pravomoc jej zajistit. Má za to, že jediným právním základem dle zákona o pobytu cizinců pro zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je § 124 odst. 1 tohoto zákona, v němž jsou stanoveny přesně vymezené podmínky, při jejichž naplnění lze cizince zajistit za účelem správního vyhoštění. Podle mínění žalobce nelze postupovat tak, jak postupoval žalovaný, tj. nelze považovat ustanovení § 124a citovaného zákona za zakládající zvláštní oprávnění správního orgánu k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu. Kdyby tomu bylo jinak, nemusel by správní orgán ve vztahu k žadatelům o mezinárodní ochranu (oproti ostatním cizincům) posuzovat mj. naplnění podmínek stanovených v § 124 odst. 1 písm. a) až e) zákona o pobytu cizinců, stanovit délku zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění (§ 124 odst. 3) nebo by mohl bez dalšího zajistit nezletilého cizince bez doprovodu (§ 124 odst. 5). Tyto závěry považuje žalobce za neodpovídající účelu a smyslu § 124a zákona o pobytu cizinců.

Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonnými lhůtami, po které je zajištění nejdéle přípustné, a to jak podle zákona č. 325/1999 Sb., zákona azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „azylový zákon“), tak podle zákona o pobytu cizinců. Žalobce má za to, že ustanovení § 46a azylového zákona a § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců mají jednoznačně za cíl omezit nebezpečí nepřiměřeného a tedy protiprávního omezení osobní svobody jednotlivce, a to nad dobu, kterou zákonodárce považoval zásadně za nejvýše přípustnou. V případě osob zajištěných v režimu návratové směrnice a zákona o pobytu cizinců je tato doba stanovena na 180 dnů, v případě žadatelů o azyl je pak ještě zkrácena na 120 dnů. Žalobce má za to, že uvedené lhůty rozhodně nelze kombinovat a uměle tak prodlužovat možnost zajištění jednotlivce a *de facto* obcházet zákonem stanovené časové limity. Jestliže byla žalobci uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle § 46a azylového zákona maximálně po dobu 120 dnů, pak podle jeho mínění není již po uplynutí této doby možné bez dalšího žalobce opět „přezajistit“ v režimu zákona o pobytu cizinců. Závěrem žalobce uvádí, že je omezen na osobní svobodě již ode dne 10. 5. 2013, tj. v době vydání napadeného rozhodnutí byl osobní svobody zbaven již 126 dnů. Je tak nepochybné, že omezení jeho osobní svobody na dalších 60 dnů překračuje zákonný limit povolený § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který je stanoven na 180 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Na základě všech výše uvedených argumentů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že při svém rozhodování shledal naplnění kumulativních podmínek ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců, když žalobce učinil prohlášení o mezinárodní ochraně a o jeho vyhoštění bylo pravomocně rozhodnuto. Konstatoval, že ač to z gramatického výkladu uvedeného ustanovení nevyplývá, posuzoval také, zda v žalobcově případě nepostačovalo uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaný má za to, že se ve svém závěru neodchýlil z limitu diskrečního potenciálu a jasně a konkrétně výrok v napadeném rozhodnutí odůvodnil.

Žalovaný ve světle shora uvedených skutečností nerozumí argumentaci žalobce, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze reflektoval své úvahy k taxativně stanoveným podmínkám zajištění ve smyslu § 124a zákona o pobytu cizinců. Naopak uvedl, že se zabýval širším okruhem otázek, a to zda v daném případě nepostačuje uložení mírnějších prostředků (§ 123b) či zda stanovená doba trvání zajištění je opodstatněná k cíli rozhodnutí (§ 124 odst. 3). Uvedl také, že v napadeném rozhodnutí ohodnotil rozsáhlou protiprávní minulost žalobce, přičemž na tomto základě dospěl k závěru, že v případě cizince existuje nebezpečí zmaření výkonu správního vyhoštění, o němž již bylo rozhodnuto.

Žalovaný dále nesouhlasí s námitkou žalobce, který uvedl, že žalovaný porušil ustanovení článku 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod tím, že se žalobce proti jeho vůli nadále zdržuje v ZZC Bělá-Jezová, i když byl napadeným rozhodnutím zajištěn na dobu 60 dnů ode dne omezení osobní svobody, přičemž dle jeho názoru byl zajištěn a tedy omezen na osobní svobodě již dne 10. 5. 2013. K tomu žalovaný uvedl, že žalobce byl poprvé zajištěn, a tím omezen na osobní svobodě dne 10. 5. 2013, kdy byl zajištěn hlídkou Policie České republiky. V průběhu zajištění ve smyslu zákona č. 273/2008 Sb., o policii, bylo téhož dne rozhodnuto o zajištění cizince ve smyslu § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž toto zajištění bylo ukončeno dne 18.05.2013, tedy následujícího dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Na základě tohoto rozhodnutí sice byl žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová až do vycestování, maximálně však do 13. 9. 2013, ale dle žalovaného nelze kategoricky tvrdit, že touto povinností došlo k prodloužení doby trvání omezení osobní svobody započaté dne 10. 5. 2013. Žalovaný má za to, že doba setrvání žalobce, jako žadatele o mezinárodní ochranu v zařízení, nemůže být přičítána k omezení osobní svobody vyvolané rozhodnutím o zajištění dle § 124a zákona o pobytu cizinců ze dne 13. 9. 2013, natož k době omezení osobní svobody plynoucí z rozhodnutí o zajištění podle § 124 odst. 1 písm. d) uvedeného zákona ze dne 10. 5. 2013, a tudíž nelze souhlasit s argumentací žalobce, že lhůta zajištění překračuje zákonný limit interpretace ustanovení § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, který je stanoven na 180 dnů.

V neposlední řadě se žalovaný neztotožnil s námitkou žalobce, že ve světle rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 90/2011 - 124 měl správní orgán postupovat ve správním řízení odlišně. V případě, kdy bylo rozhodnuto o povinnosti setrvat v ZZC Bělá-Jezová podle azylového zákona, nezbylo žalovanému správnímu orgánu nic jiného, než cizince ze zajištění propustit. Pokud by totiž za této situace aplikoval nové rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, jednal by v rozporu s dikcí ustanovení § 127 zákona o pobytu cizinců, což by ve svém důsledku zatížilo takové rozhodnutí vadou neslučitelnou se zákonem. Žalovaný má za to, že nemůže být napadán, že nejednal v duchu zákona, když nemohl jednat jinak, než cizince ze zajištění propustit.

Na základě všech výše zmíněných důvodů navrhl žalovaný, aby soud rozsudkem návrh žaloby zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná.**

Pro lepší orientaci v dané věci soud krátce zrekapituluje podstatné okolnosti, které vyplynuly ze správního a soudního spisu. Dne 11. 2. 2013 v 16:30 hod byl Policií České republiky žalobce zajištěn podle ustanovení § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb.,

když se dostavil ke Krajskému ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort s požadavkem o vystavení výjezdního příkazu, ačkoli mu uplynula doba již vystaveného výjezdního příkazu. Jelikož bylo zjištěno, že žalobce pobývá na území České republiky, přestože mu byl v rámci odvolacího řízení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 9. června 2005 pod sp. zn. 6 To 230/2005 za spáchání trestného činu podílnictví dle § 251 odst. 1 písm. a), odst 2 trestního zákona, takový pobyt na deset let zakázán, ještě téhož dne v 15:50 hodin došlo k zadržení žalobce podle § 76 odst 1 trestního řádu. Dne 11. 2. 2013 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona o pobytu cizinců.

Rozhodnutím ze dne 12. 2. 2013, jež nabylo právní moci dnem 19. 2. 2013 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území České republiky podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1,2 zákona o pobytu cizinců, kdy doba po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU, byla stanovena na 1 rok. Tímto rozhodnutím mu byla dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 50 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, a zároveň dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, mu bylo uloženo zvláštní opatření za účelem vycestování, a to povinnost zdržovat se na adrese Praha 9-Prosek, Jablonecká 706, každou její změnu oznámit následující pracovní den policii, a pravidelně se osobně hlásit každou středu v 10:00 hod na Policii ČR a to až do dne vycestování z území České republiky. Dne 10. 5. 2013 byla na uvedenou adresu vyslána hlídka odboru cizinecké policie, která žalobce zajistila, jelikož se předchozího dne bez omluvy nedostavil na Policii ČR, jak mu bylo uloženo výše zmíněným rozhodnutím o správním vyhoštění. Téhož dne vydala Policie České republiky, Krajské ředitelství policie, Odbor cizinecké policie rozhodnutí č.j. KRPA-61668/ČJ-2013-000022, kterým rozhodla o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tímto rozhodnutím byla stanovena doba zajištění cizince na 90 dnů, ode dne omezení osobní svobody.

Vzhledem ke skutečnosti, že cizinec dne 13. 5. 2013, kdy probíhal výkon rozhodnutí o zajištění ze dne 10. 5. 2013, učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, vydalo na to Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky rozhodnutí o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 azylového zákona, které nabylo právní moci dne 17. 5. 2013. Na základě tohoto rozhodnutí byl žalobce jako žadatel o udělení mezinárodní ochrany ve formě azylu povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová až do vycestování, maximálně však do 13. 9. 2013. Žalovaný z úřední činnosti následně zjistil, že dne 13. 9. 2013 uplynula doba, po kterou byl žalobce povinen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců a vydal žalobou napadené rozhodnutí.

Zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je zásahem do jeho osobní svobody, a proto může být provedeno pouze v souladu se zákony, Ústavou a Listinou a v neposlední řadě s Úmluvou, již je Česká republika vázána [srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 10/08, ze dne 12. 5. 2009 (N 115/53 SbNU 427; 229/2009 Sb.), <http://nalus.usoud.cz>].

Cizince, jenž požádal o udělení mezinárodní ochrany lze v současné době zajistit (resp. omezit na osobní svobodě) za účelem správního vyhoštění trojím způsobem, přičemž pro každou z těchto možností jsou stanoveny určité podmínky, jejichž naplnění je pro využití dané možnosti nezbytné.

Dle § 124a zákona o pobytu cizinců lze postupovat za předpokladu, že již bylo o vyhoštění cizince pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7 zákona o

pobytu cizinců. Správní orgán je povinen při rozhodování o zajištění dle uvedeného ustanovení zvážit také to, zda v daném případě nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Jak vyplývá z rozsudku NSS ze dne 31. 7. 2013, č.j. 1 As 90/2011 - 126, respektive ze závěrů plynoucích z rozsudku Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, *Arslan* (C-534/11), je za předpokladu, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany podána účelově a pokračování zajištění je nadále objektivně nutné, možné postupovat také dle § 124 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud k tomuto uvedl: „*Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že procesním řešením nastíněné otázky je vydání nového rozhodnutí správním orgánem příslušným k vydání rozhodnutí o zajištění podle § 124 zákona o pobytu cizinců, kterým bude určeno, že důvody k zajištění daného cizince dle původního rozhodnutí o zajištění (případně rozhodnutí o prodloužení zajištění) nadále trvají.*“

Třetí možnost vkládá současná právní úprava výhradně do rukou Ministerstva vnitra a je zakotvena v § 46a azylového zákona. Jde o rozhodnutí o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní. K uvedené formě omezení osobní svobody žadatele o mezinárodní ochranu však může dojít pouze v případech, kdy buď nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, nebo se žadatel prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Zároveň takový postup nesmí být v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a nelze jej užít vůči nezletilé osobě bez doprovodu, rodiči nebo rodině s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osobě s vážným zdravotním postižením, těhotné ženě nebo osobě, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí

Napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě § 124a zákona o pobytu cizinců, jež umožňuje za účelem správního vyhoštění zajistit cizince, který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, jestliže již bylo o jeho vyhoštění pravomocně rozhodnuto nebo je řízení o správním vyhoštění zahájeno z důvodů podle § 119 odst. 1 písm. a), anebo § 119 odst. 1 písm. b) bodu 6 nebo 7.

V posuzovaném případě byla podmínka podané žádosti o mezinárodní ochranu naplněna, stejně jako bylo pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění žalobce, když rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci 19. 2. 2013.

Soud souhlasí s názorem žalobce, že § 124a zákona o pobytu cizinců lze chápat jako ustanovení speciální k obecnému § 124 zákona o pobytu cizinců. Neztotožňuje se však s námitkou žalobce, že dané ustanovení neposkytuje žalovanému pravomoc žalobce zajistit. Pakliže žalovaný využil institut zajištění dle § 124a zákona o pobytu cizinců a dostatečně se vypořádal se všemi obecnými podmínkami stanovenými § 124 citovaného zákona, což vyplývá právě z výše zmíněného vztahu speciality, je takový postup v souladu se zákonem. K otázce vztahu uvedených ustanovení zákona o pobytu cizinců se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 12. 2011, č.j. 1 A 132/2011 – 58, když uvedl: „*správní orgán při rozhodování o zajištění podle § 124a zákona o pobytu cizinců je povinen zvážit (obdobně jako při rozhodování podle § 124 zákona o pobytu cizinců), zda v projednávané věci nepostačuje uložení zvláštního opatření podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Dospěje-li k závěru, že uložení zvláštního opatření k dosažení účelu zákona o pobytu cizinců (a cíle návratové směrnice) nepostačuje, je povinen tuto svoji správní úvahu přezkoumatelným způsobem vyjádřit v rozhodnutí, jímž zajišťuje cizince za účelem správního vyhoštění.*“ Uvedenou úvahu žalovaný do napadeného rozhodnutí zahrnul a zároveň ji náležitě odůvodnil.

Za předpokladu, že dojde k zajištění cizince na základě § 46a azylového zákona, tak jako tomu bylo před vydání napadeného rozhodnutí v případě žalobce, stanoví zákon maximální dobu tohoto zajišťovacího opatření na 120 dnů. Jestliže Ministerstvo vnitra v uvedené lhůtě nerozhodne o udělení mezinárodní ochrany, je otázka, zda mohou správní orgány přistoupit k dalšímu prodloužení zajištění. Žalobce svou námitkou takovou možnost odmítá, dle názoru zdejšího soudu však správní orgány k prodloužení zajištění přistoupit mohou. Jejich odůvodnění musí v takovém případě obsahovat kvalifikovaný a náležitě odůvodnění odhad, zda Ministerstvo vnitra vydá během prodloužené doby zajištění rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany a zároveň bude ve zbylé době možné realizovat veškeré úkony nutné k provedení správního vyhoštění. Byť je zřejmé, že v prodloužené době zajištění nebude pro všechny výše uvedené úkony přílišný časový prostor, nelze zároveň takovou možnost ani předem vyloučit.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí dobou zajištění zabýval a došel k závěru, že 60 dnů je k realizaci vyhoštění doba dostatečná. Neopomenul ani skutečnost, že Ministerstvo vnitra stále nerozhodlo o žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobcem, přičemž dospěl k závěru, že vzhledem k § 27 odst. 1 azylového zákona, jež ukládá ve věci azylu rozhodnout ve lhůtě 90 dnů, učiní tak Ministerstvo vnitra v době, která nebude překračovat dobu trvání zajištění. Žalovaný uzavírá, že pokud řízení o mezinárodní ochraně bylo zahájeno dne 17. 5. 2013, existuje zde důvodný předpoklad v to, že Ministerstvo vnitra učiní závěr o žalobcově žádosti v době, která nebude překračovat dobu trvání zajištění stanovenou napadeným rozhodnutím. Tuto svou úvahu však žalovaný nijak dále nespecifikuje a není tedy jasné o jaké skutečnosti svůj názor opírá. Zvláště vezme-li soud do úvahy skutečnost, že Ministerstvo vnitra nerozhodlo ani ve lhůtě 120 dnů, měla by daná úvaha žalovaného jistě tento fakt reflektovat. S obecným odkazem na ustanovení § 27 odst. 1 azylového zákona se v tomto případě nelze spokojit a napadené rozhodnutí tak v tomto směru trpí nedostatky, pro které nemůže obstát. Zajištění, respektive jeho prodloužení představuje zásah do osobní svobody, při jejímž omezování musí být postupováno velmi obezřetně a s důrazem na potlačení veškerých pochybností.

Vedle dostatečně přesvědčivého odůvodnění musí v případech, kdy správní orgány navazují na již proběhlé 120 dnů trvající omezení osobní svobody dle § 46a azylového zákona, zvažovat maximální možnou lhůtu pro zajištění v souladu s § 125 zákona o pobytu cizinců. Ve své podstatě představuje § 46a zajišťovací institut, v důsledku jehož aplikace dochází nepochybně k omezení osobní svobody žadatele (k jeho detenci). Podle již ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu: *„institut zajištění cizince a jeho následné umístění do zařízení pro zajištění cizinců (až na 180 dní, resp. 90 dní v případě cizince mladšího 18 let) představuje mimořádný institut, který umožňuje policii zasáhnout do ústavně chráněného práva na osobní svobodu, které je jednou ze základních součástí nedotknutelnosti člověka zakotvené obecně v čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Právo na osobní svobodu je zaručeno v čl. 8 odst. 1 Listiny, přičemž podle odst. 2 téhož článku nikdo nesmí být zbaven svobody jinak, než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, publikovaný pod č. 2129/2010 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Doba, po kterou je cizinec nucen setrvat v zařízení pro zajištění cizinců či v přijímacím zařízení, je nepochybně dobou zajištění, jejíž trvání nesmí (za běžných okolností) v souhrnu s další dobou zajištění překročit 180 dnů (§ 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Opačný názor by odporoval nejen zmiňované vnitrostátní úpravě, ale byl by rozporu s mezinárodními závazky České republiky vyplývajícími z čl. 15 odst. 5 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech

v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“).

V případech navazujících zajišťovacích institutů obsažených v zákoně o pobytu cizinců a v zákoně o azylu, bude pravděpodobně maximálních 180 dnů kráceno nejen o již uvedených 120 dnů, ale také o zajištění dle zákona o pobytu cizinců, jež trvalo před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany a bylo ukončeno na základě § 127 odst. 1 písm. f) citovaného zákona.

V posuzovaném případě, kdy žalobce byl nejprve zajištěn 10. 5. 2013 a poté mu byla dne 17. 5. 2013 uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců až do 13. 9. 2013, byl již v době vydání napadeného rozhodnutí zajištěn celkem 127 dnů a maximální možná lhůta, po kterou ho bylo možné dále zajistit činila 53 dnů a nikoliv dnů 60, jak rozhodl žalovaný. Soud dává za pravdu námitce žalobce, že žalovaný omezením žalobcoví svobody o dalších 60 dnů překročil zákonný limit stanovený § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců v důsledku čehož se stalo jeho rozhodnutí nezákonným.

Argumentu žalovaného, že doby zajištění nelze sčítat, nemůže soud v žádném případě přisvědčit. Jak vyplývá z již citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 90/2011 - 127, pokud cizinec zajištěný podle zákona o pobytu cizinců požádá o udělení mezinárodní ochrany přichází do úvahy dvě možnosti, jak svobodu cizince i nadále omezit, jsou-li k tomu dány důvody. První je uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců dle §46a azylového zákona, jež však lze využít pouze v některých případech. U zbylých cizinců bude nutné posoudit, zda žádost podali pouze účelově a pakliže ano, zda je pokračování zajištění i nadále objektivně nutné. Pokud je i v tomto případě odpověď pozitivní vydá správní orgán nové rozhodnutí ve věci zajištění daného cizince, v jehož odůvodnění vyloží, z jakých důvodů považuje žádost cizince o udělení mezinárodní ochrany za účelovou. Je zcela nepochybné, že pokud by došlo na druhou zmíněnou možnost, a tedy správní orgán by znovu sám rozhodl o zajištění cizince dle § 124 zákona o pobytu cizinců, sčítaly by se doby takto navazujících zajištění a jejich doba by nesměla přesáhnout 180 dnů. Pokud by soud připustil názor žalovaného, že v případě cizinců, na které se aplikuje § 46a se trvání zajišťovacích institutů nesčítá, byl by režim obou skupin cizinců nedůvodně odlišný. Nadto je třeba dodat, že úvaha žalovaného fakticky staví do méně výhodné pozice ty cizince, jejichž žádost o mezinárodní ochranu není na první pohled účelová, což je závěr, který nelze přijmout.

Podle názoru soudu byl postup žalovaného v rozporu se smyslem a účelem příslušných ustanovení o zajištění cizince. Soud proto rozhodl dle § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. tak, jak je obsaženo ve výrokové části tohoto rozsudku a k žalobě žalobce zrušil rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho nezákonnosti.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Přestože měl žalobce ve věci úspěch, náklady řízení mu nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 22. 10. 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v. r.
samosoudkyně